

Egy bértollnok vallomásai

2019 február 05. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Hiúság, szalmat?z, közrestség, irigység. A magyar b?nök.

Nem én mondom, hanem Széchenyi István.

Ebben az országban sok m?veletlen, ostoba, korlátolt ember osztja az észt, olyanok, akik a saját életükkel nemigen tudnak mit kezdeni, ezért teljes lendülettel a közügyekre vetik magukat. A minket érdekl? negyedik magyar b?n, az irigység általánosan pusztító kór hazánkban. Áthajolni a kerítés felett, odasandítani, hogy a szomszédnak mib?l telik erre meg arra – magyar b?n. Hangosan ugatni naphosszat, hogy aki sikeres, gazdag és megbecsült, az nyilvánvalóan tolvaj is – magyar b?n. Állandóan más fizetését firtatni ahelyett, hogy csak és kizárólag a sajátjukkal tör?dnének – magyar b?n.

Aki a politikai sajtóban vitte valamire, eposzi jelszóként cipeli a bértollnok kifejezést. Akit még nem bértollnokoztak le ebben a szakmában, nem tekinthet? újságírónak. A bértollnok – gondolom – olyan ember, aki reggel felkel, veszi a pártutasítást, virtuálisan összecsapja a bokáját és szolgál. Alkotni, teremteni képtelen, egyszer?en közvetít, hozvisz. A bértollnok ostoba fajankó. A bértollnok te is lehetnél. Bárki lehetne bértollnok, de nem lesz, olyan munkát csak alja ember végez. És persze bértollnok mindig csak a túloldalon dolgozó újságíró lehet, a mieink egyt?l egyik Grál-lovagok, azok nem bértollnokok, persze.

Jó. Akkor el?ször most lássuk, mennyire bértollnok az ember. Meg azt is, hogy mindenkinek ugyanaz áll-e az életrajzában, hogy írástudatlan tahók vagy otthon rejszoló hülyegyerekek egyszerre süssék rá a bélyeget cirka száz magyar újságíróra. Az én életrajzomban két igazi diploma, nyelvvizsga áll. És huszonöt év újságírói tapasztalat az országos sajtóban. Írtam hét könyvet, meg néhány ezer cikket, készítettem dokumentumfilmeket, külpolitikai újságíróként jártam úgy harminc országban. Ennyit a szakmai részér?l. Majd ha a tisztelt támadó ennek a közelében jár, szíveskedjen bértollnoknak jelentkezni, tartótisztjeim nyilván eldöntik, látnak-e benne fantáziát.

Néhány szó magamról is. Von Haus aus vagyok magyar ember, otthonról is azt hoztam, magam is arra jutottam, hogy az embernek muszáj ragaszkodnia önmagához. Hazámban, a Dél-Alföldön plasztikusabban fejezik ki, hogy mit nem csinálunk a szánkból, én azonban finom bértollnok vagyok, inkább azt mondom, nem töltöttem egyetlen percet sem a baloldali sajtóban. A huszonöt év felét ellenzéki újságíróként éltem át. Akkor is jobboldali, nemzeti újságíró voltam, amikor csak használt olajból és néhány darab krumpliból készítettem vacsorát. Akkor is, amikor a Gyurcsány-korszakban lehallgattak bennünket, elolvasták e-mailjeinket és a titkosszolgálat nyíltan újságírókat vegzált. Akkor is, amikor úgy t?nt, ezt a pályát örökre el kell hagynom, mert a Vasárnapi Újságon, a Demokratán, a Magyar Fórumon kívül egyetlen jobboldali sajtóm?hely sem m?ködött az országban. De akkor is az maradtam, aki voltam és vagyok. Nem pártkatona, hanem magyar újságíró. Most is vagyok. És ebben a min?ségemben azt a pártot, azt a kormányt támogatom, amely a magyar népnek kiharcolja az életben maradást, és azok ellen írok, akik el akarnak tüntetni bennünket a Kárpát-medencéb?l. Ez az én szakmai krédóm, és nem izgat, ha mások a homlokukra ragasztott független címkével tangóznak Magyarország ellenségeivel. Lelkük rajta. Én járom a magam útját.

Mondhatod, hogy tévedek, rendben. Azt is, hogy Tóta W. Árpád a kedvenc újságíród, nem én. Ígérem, túlélem. Csak egyet nem mondhatsz, se nekem, se azoknak, akikkel ezt a negyedszázadot együtt végigcsináltuk: hogy bértollnokok vagyunk. A bértollnok örül, ha ülepet tisztíthat a fürge nyelvecskéjével. Ezt a szerepet nem rám szabták. Szerintem ez inkább te vagy a gyárban, a kutatóintézetben, a cégnél, ahol dolgozol. Egyszer majd beszéljük arról is, te h?s vagy-e a mindennapokban, hogy bérmunkás, bérkutató, béralkalmazott vagy-e, oké?

Senkit?l nem fogadok el utasítást, engem nem lehet cikkek megírására utasítani. Akadt rá példa – nagykép? titkárn?kt?l, tahó politikusoktól –, de visszautasítottam. Hogy aztán mi történt? Megmondom: semmi. Mert tudod, én olyan bértollnok vagyok, aki szeret tükörbe nézni minden reggel. És ha ott csak egyetlen alkalommal nem azt látom, amit szeretnék, fogom a sátorfámat, és örökre kilépek ebb?l a szakmából. Szerencsére talpon maradtam, él? bizonyítékaként, hogy aki hisz magában, azt nem lehet csak úgy eltüntetni. Ráadásul – veled ellentétben, aki nyilván világvégét kiáltana, ha kirúgnák a munkahelyér?l – van más tervem, máshoz is értek, nem kötelez? Magyarországon újságíróként dolgozni.

És akkor most kedvenc témádról, a pénzr?l. Hiszen te nagyon szeretsz mások zsebében turkálni, ugye? Felfigyeltem ugyanis arra az apróságra, hogy politikai tárgyú cikkek alá írt kommentárjaidban is állandóan pénzr?l fantáziálsz. A világnak egyetlen szeletkéjére lát rá csökevényes agyad: hogy aki megjelenik az újságban, annak vajon mennyi a fizetése? Miért több, mint az enyém?

El?ször is szögezzük le: a fizetésemhez semmi közöd. Ahogyan más magánügyeimhez sem. De híven az eddigi

?szinte hanghoz, megajándékozlak egy információval: a fizetésem éppen annyi, amennyi. Hogy másnak mennyi a fizetése, nekem ahhoz az égvilágon semmi közöm. Engem ugyanis – veled ellentétben – csakis a saját anyagi helyzetem érdekel. Tudom, hogy nehezen érted meg, de konkrétan az sem érdekel, hogy veled mi van. Nem akarlak meggy?zni semmir?l. Istenigazából nem is létezel számomra, ezt a kis cikket is egyszeri üzenetváltásnak szánom.

Bevallom, az is megfordult a fejemben, hogy átadom neked egy hétre a terepet. Ha én bértollnok vagyok, és ingyenél?, aki lopja a napot, amíg mások dolgoznak, gyere, mutasd meg, hogy is kell ezt csinálni! Kelj fel hatkor, hogy fél nyolcra megírd az els? cikkedet, de vigyázz, mert mostantól minden egyes nap írnod kell valamit, és nem öt percig, hanem órákon át, reggel, este és olykor napközben is! És légy szíves, vezess te televíziós beszélgetéseket, azokra persze készülj fel, ülj be rádióba is diskurálni politikáról, történelemr?l, irodalomról meg mindenfélér?l, szerte a Kárpát-medencében tarts órás el?adásokat mindenféle témában, emellett írj novellát, verset, írd az új könyvedet, szervezz kommunikációs tréninget, járj el háttérbeszélgetésekre, interjúzz magyarokkal és külföldiekkel, ügyelj napilapnál délt?l éjszakáig, persze, vasárnaponként is, aztán kelj fel, kezdd újra a napot, és majd megkérdezem, hogy ki a naplopó, rendben? Gondolom, az els? nap végére megnyúlna a bértollnokozó arcod, barátom.

Végezetül egy szót arról, hogy mi a legszebb ebben a szakmában. Az emberek szeretete. Amikor utcán, villamoson, nyaralás közben odajönnek hozzád, és a támogatásukról biztosítanak. Elmondják, hogy láttak a tévében, olvastak az újságban, és szeretik, amit csinálsz. A hozzám eljutott írásos üzenetek legnagyobb része is baráti hangvétel?. Meger?sít abban, hogy amit elkezdtünk, végigcsináljuk. Hogy nem els?sorban szakmai szabványok szerint, hanem a szívünkkel vagyunk újságírók. Amikor a kollégáimmal és barátaimmal bárhova elmegyek az országban, megtelnek a termek. Nem miattunk, hanem azért, mert az emberek igaz szóra, bátorításra vágynak. Szeretnek és tisztelnek bennünket. Onnan tudom, hogy elmondják nekünk.

Neked mondtak már hasonlót?

Na, ugye.

Széchenyi rólad írt, ember.

Szentesi Zöldi László - www.888.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló